

podle § 398 c. ř. s. a mohla tato uhájiti svůj nárok z tohoto důvodu jen rekurem podaným proti onomu rozhodnutí soudnímu. Jinak by se stalo přijetí odpovědi na soud pravoplatným a nemohla by už býti odpověď dodatečně odmítnuta ani podle čl. 4 odst. 3 jaz. nař., ani podle předpisů civilního řádu soudního. Tuto ochranu právní jest žalujíc straně přiznati. Přijetí odpovědi jest zároveň úkonem soudní pravomoci, jenž podléhá přezkumu vyšších soudů, ježto jsou s ním spojeny účinky práva hmotného nebo procesního. Jest proto rekurs proti onomu usnesení přípustný.

Čís. 14354.

Před vyhlášením konkursu — podle § 91 ex. nov. 23/28 Sb. z. a n. (§ 341 a násl. ex. ř.) — povolená a vykonávaná vnucená správa tímto vyhlášením nedotknutá, neodložená a nezrušená, nepřestává býti exekuční vnucenou správou, podléhající dozoru a moci exekučního soudu.
(Rozh. ze dne 7. května 1935, R IV 145/35; důvody viz Úr. sb. čís. 2082.)

Čís. 14355.

K pohledávkám za podstatou podle § 49 čís. 2 konk. ř. náleží i náklady sporu uložené správci konkursní podstaty.

Třebas byla přikázána útratová pohledávka podle rozvrhového usnesení správci konkursní podstaty, nejde o jeho osobní nárok, nýbrž o pohledávku konkursní podstaty samé, zúčastnil-li se správce konkursní podstaty rozvrhového řízení v této vlastnosti.

(Rozh. ze dne 8. května 1935, R I 192/35.)

P r v ý s o u d povolil vymáhajícímu věřiteli Janu W-ovi proti konkursní podstatě Viléma B-a exekuci zabavením a přikázáním pohledávky proti okresnímu soudu v L., jehož rozvrhovým usnesením byla správci konkursní podstaty jeho útratová pohledávka přikázána. **R e k u r s n í s o u d** exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Povolení exekuce odporuje rozvrhovému usnesení okresního soudu v L., z něhož se podává, že pohledávka byla přikázána správci konkursní podstaty, nikoliv konkursní podstatě samé. Jde o útratovou pohledávku správce konkursní podstaty podle §§ 52 a 127 odst. 4 konk. řádu, jež jest osobní jeho pohledávkou, nikoliv pohledávkou konkursní podstaty.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Podle § 126 odstavec (3) konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. lze proti správci konkursní podstaty vésti exekuci jen pro pohledávky za konkursní podstatou. K těm patří podle § 49 čís. 2 konk. ř. také nároky z právních jednání správce konkursní podstaty, čímž jsou míněny i nároky z úkonů procesních, tudíž i náklady sporu uložené správci konkursní podstaty, jak jest tomu v souzeném případě (srov. rozhodnutí čís. 5958

sb. n. s.). Exekuce jest také vedena na jmění patřící do konkursní podstaty, t. j. na pohledávku, jež byla rozvrhovým usnesením okresního soudu v L. přikázána správci konkursní podstaty, zúčastnivším se v této funkci rozvrhového řízení, jako útratová pohledávka v oné exekuci. Není to osobní nárok správce podstaty, jenž jedná sice za konkursní podstatu, ale ne na své nebezpečí, a proto patří uvedená pohledávka do konkursní podstaty. Konkursní podstata není ovšem samostatným právním podmětem, poněvadž právním subjektem jmění, jež ji tvoří, zůstává nadále sám úpadce, jen nakládání s ní jest mu odňato (§ 3 konk. ř.) a převedeno na správce konkursní podstaty (§§ 79, 81, 117 konk. ř.). Za konkursní podstatu provádí správce podstaty právní jednání procesní a exekuční úkony jen ve své funkci jako její správce, nikoliv na svůj účet. Bylo-li v rozhodnutí čís. 8177 sb. n. s. vysloveno, že úpadková podstata jest také procesně způsobilou, nebylo tím řečeno nic jiného, než že jest lhostejné, zda vystupuje jako strana konkursní podstata sama nebo správce konkursní podstaty. A právě z toho jest zřejmé, že ať byla soudem přikázána pohledávka konkursní podstatě nebo jejímu správci, jde vždy o nárok patřící do konkursní podstaty a nikoliv přímo a osobně správci. To platí i o přisouzených nebo přikázaných útratách, ježto správce má nároky jen proti podstatě podle § 127 konk. ř., nikoliv proti třetí osobě, a to i v příčině útrat, jež byly určeny podle odst. 4 § 127 konk. řádu.

Čís. 14356.

Týká-li se zažalovaná pohledávka podniku vedeného nadále pod firmou zemřelého zůstavitele na účet pozůstalosti, není závady, by nebyla žalována pozůstalost jako kupec pod touto firmou.

(Rozh. ze dne 8. května 1935, Rv I 737/33.)
Srov. čís. 10373.

Proti žalobě na zaplacení kupní ceny namítla žalovaná firma Šimon M., že nemůže býti vůbec žalována, poněvadž jediný její majitel Šimon M. zemřel před podáním žaloby a že tedy měla býti žalována jeho pozůstalost a žaloba doručena k rukám přihlásivších se dědiců. Procesní soud uznal podle žaloby. Odvolací soud nevyhověl odvolání a k výtkám žalované firmy, že rozsudek je zmatečný podle § 477 čís. 4 a 5 c. ř. s. uvedl: Firma kupce jest jméno, pod kterým obchod provozuje. Netvoří sice samostatného právního podmětu vedle nebo mimo něho, není právní osobou, avšak kupec může pod firmou žalovati a býti žalován a žalovaná firma má procesní způsobilost. Neprávem vytýká odvolání, že žaloba nebyla řádně doručena z toho důvodu, že měla býti doručena dědici Rudolfu M-ovi do vlastních rukou a nikoliv Maxu Z-ovi, který po dobu projednání pozůstalosti byl k zastupování firmy oprávněn. V daném případě jest pod firmou žalována pozůstalost po Šimonu M-ovi. Žaloba byla podána dne 14. dubna 1932 a od 8. března do 16. června 1932 byl kurátorem pozůstalosti ředitel továrny Max Z., který podnik pod firmou Šimon M. provozovaný vedl a zastupoval a ni-